

Lytsewierrum ergert zich rot aan fietsbrug

Het fietspad naar Rien voert over de brug in Lytsewierrum. Piet Rienstra houdt een los onderdeel vast. Restaureren gaat niet meer.

Foto LC/Siep van Lingen

Door Willem Altena

LYTSEWIERRUM - De fietser die op het bruggetje het evenwicht verliest, is de pineut. De leuning zal de onfortuinlijke pedaleur niet van een buiteling in de Lytsewierrumer kerk-sloot kunnen weerhouden. Even uitblazen en met de rug tegen het houtwerk hangen is al net zo min aan te raden. „Miskien dat de leuning in eintsje mejout”, zegt Piet Rienstra. „Mar úteinlik seit it: knap!”

Zelfs gepensioneerd koopman Frans Zeeman valt stil bij zoveel nalatigheid. Al een paar jaar wijst hij de gemeente Littenseradiel op haar onderhouds-

plichten, maar veel hebben zijn brieven en telefonades tot dusver niet uitgehaald. „Ons dorp ligt aan het voeten-eind van de gemeente”, zegt de Amsterdammer-om-utens, in de slagschaduw van de zestiende-eeuwse Gertrudiskerk. „Wij moeten het hier altijd voor de helsdeuren vandaan halen.”

Zeeman toont een gemeentelijk schrijven waarin werd aangekondigd dat de houten fiets- en voetgangersbrug in de winter van 1996-1997 zou worden hersteld. Toen die belofte niet werd nagekomen, kлом Zeeman - die zich volgens zijn echtgenote opwerpt als ‘burgemeester van Lutkewierum’ - andermaal in de pen.

Uit 1948 stamt het ‘bruggetje der zuchten’ van Lytsewierrum. Wie het eens goed bekijkt kan maar een diagnose stellen: verrot tot op het bot. Alleen een nieuw kunstwerkje kan redding brengen.

„Sjoch, hjir binne doe in pear latsjes slein”, wijst Rienstra. „It soe ris tefolle kostje meie. . . Ik bin sûnt dy tiid sels mar wat oan it werstellen west, want it waard hieltiten gefaarliker. Sawol foar ús as bewenners fan de fjouwer wenningen achter it brechje, as foar al dy toerfytters.”

Als er dan toch een andere brug moet komen, oppert Rienstra, sla die dan meteen ook maar op de goede plaats: 15 meter naar rechts, naar het verste eind van zijn tuin. Het fietspaadje moet eveneens worden verlegd en kan dan parallel aan de sloot lopen. Rienstra's hok dient in dat geval wel te worden verplaatst en er sneeft een dikke boom.

Het kost misschien een paar centen, maar dan kan Rienstra weer zonder gevaar voor eigen en andermans leven de voordeur openzwaaien.

„Meteen nadat ze een paar jaar geleden met deze toeristische fietsroute begonnen, was het raak”, herinnert Zeeman zich. „Als het lekker weer is, komen hele pelotons voorbij. En dat voor een doodlopend dorp! We hebben hier en daar wel een verwijsbordje moeten plaatsen, want het is de enige fietsverbinding in Nederland die het grindpad rond de kerk in de route opgenomen heeft.”

Nog altijd zijn er vreemdelingen die toch twee- of driemaal een moeizaam rondje rond de kerk fietsen, voordat ze in de gaten krijgen dat ze hun weg via het wankle bruggetje moeten vervolgen. Rienstra begrijpt het misverstand. Het wil de mensen gewoon niet aan dat ze bij hem dwars door de (over)tuin moeten. Zelf vindt hij het trouwens ook niet echt geweldig. Eerder waren het alleen de burens en een enkele eenzame fietser uit het diepere achterland die hij recht van reed gaf. Dat was nog gezellig ook.

„Mar no praatst somtiden wol oer in pear hûndert fytters op in dei. De minsken binne my bêst genôch, hoewol't ik der sels noait om frege hawwe soe. Sa no en dan lit Zeeman de lju tsjin in frijwillige bijdrage de tsjerke ek noch fan binnen sjen. Sa ha wy der yn Lytsewierrum ek noch wat oan. Mar echt frij is oars, fral foar my dan.”

„Se komme mei de fytten skriklik deun by myn foardoar del. Ik moat de klompen yn 'e hûs sette, want oars ride se my de kappen der sa ôf. In rigele betonpealtsjes yn myn tún neist it paad, dat soe kinne. Mar eins is dat in rotgesicht. Dêrom sis ik ek, ferlis brêge en paad, dan ha wy it hjir wer krekt sa moai. . .”